

๕ บทนำ

ไวโอเล็ตก้มลงคลานสี่ขาบนพื้นดินที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง นิ้วเท้าภายในร่องเท้าบูตของเธอเจ็บแปลบราวกับถูกมีดน้ำแข็งแทงทะลุถึงเส้นเลือด ส่วนนิ้วมือที่สวมถุงมืออยู่ก็น่าจะถูกน้ำแข็งกัดไปแล้วเช่นกัน

แสงจากไฟฉายส่องผ่านม่านแห่งความมืดซึ่งทอดตัวลงคลุมป่าในฤดูหนาว ก่อให้เกิดแสงสว่าง ณ จุดที่ไวโอเล็ตกำลังพยายามขุดลงไปหาพื้นดินใต้ชั้นหิมะนุ่ม

อาการมึนเมาที่เกิดขึ้นทำให้เธอไม่แน่ใจว่าเห็นภาพหลอนไปเองหรือเปล่า ขณะจ้องมองชายซึ่งยื่นค้ำหัวเธออยู่ ผิวเหี่ยวย่นของเขาสว่างเรื่องผิดธรรมชาติ ทั้งประหลาดล้ำและงดงามในเวลาเดียวกัน

สมองของไวโอเล็ตตื้อไปหมด เธอค่อยๆ คิด พยายามรวบรวมสติขึ้นมา จากหล่มลึกแห่งจิตใจอันสับสนของเธอ

เขาพูดกับเธอโดยไม่รู้เลยว่าสมองของเธอคอยแต่จะสลับคำพูดของเขาให้ยุ่งเหยิงจนไม่อาจเข้าใจ เด็กสาวพยายามตั้งสติขณะที่ความรู้สึกชาด้านแผ่ซ่านไปทั่วตัว บดบังประสาทสัมผัสทั้งหลาย

แต่ไวโอเล็ตยังมีสติพอจะรู้จักกลัวจับขั้วหัวใจเมื่อเห็นชายคนนี้ เธอเข้าใจ

ปราณาสีเลือด

สิ่งที่เขาพูดมากพอจะรู้ว่าเขาไม่ปกติและอันตราย

เขาตามเธอออกมากลางดึก แม้สติสัมปชัญญะของไวโอเล็ตจะไม่กระจ่าง
นัก เธอก็ยังตระหนักว่าเขารู้ว่าเธอมาที่นี่ทำไม รู้ว่าเธอพบศพแล้ว

เด็กสาวลวดลายตาลงมองสิ่งที่เขาถืออยู่ ทันใดนั้นสมองที่มีนงของเธอ
ก็ปลดปล่อยขึ้น

เขากำพานท้ายปืนลูกซองแน่นก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเธอ

"ฉันเสียใจจริงๆ ที่เธอเจอหล่อน" เขาเอ่ยเสียงเศร้า "ฉันไม่ได้อยากให้
ใครต้องมาตายอีก"

บทที่ 1

เดือนมกราคม ห้าสิบปีก่อนหน้านั้น
เซลซีก็มลงขีดไวโอเลตราวกับมีความลับที่ไม่อยากให้ใครอื่นได้ยินจะเล่า
"คู่มุมน่าห่ม่าคนใหม่่นันลิ" เซลซีพูดเสียงดังลั่นจนไวโอเลตสะดุ้ง
ไวโอเลตเชื่อว่าทุกคนในโรงอาหารต้องได้ยินเสียงของเซลซีแน่ๆ เพื่อน
ของเธอลืมเปิดเครื่องกรองคำพูดในตัวตามเคย

แต่คิดดูดีๆ แล้ว ไวโอเลตก็นึกไม่ออกเลยว่าเพื่อนเคยกรองคำพูดของ
ตัวเองตั้งแต่เมื่อไร

หนุ่มที่เซลซีพูดถึงเพิกเฉยเข้ามาใกล้กลุ่มของไวโอเลตพอดี เขาได้ยิน
คำพูดของเซลซีเช่นเดียวกับคนอื่นๆ มีแต่คนหูหนวกเท่านั้นล่ะที่ไม่ได้ยิน และ
ทันเห็นไวโอเลตมองมาพอดี ขณะที่เซลซีหันไปคุยกับจูลส์และแคลร์ พร้อมทำ
เป็นหัวเราะขำสิ่งที่สองคนนั้นพูดจนดูเหมือนว่าไวโอเลตคือคนที่พูดจ่าน่าเกลียด
แบบนั้น

เขายิ้มให้ไวโอเลตอย่างเชินๆ ก่อนจะเดินต่อ ไวโอเลตรู้สึกว่แก้มตัวเอง
ร้อนฟ่าวและนึกขอบคุณที่อย่างน้อยเขาก็มีมารยาทพอจะรู้สึกเชินกับความสนใจ
ที่ได้รับ ไม่ว่าจะอายแค่ไหน เด็กสาวก็ยังอดสงสารเขานิดหน่อยไม่ได้ การเป็น

ปราศณาสีเลือด

เด็กใหม่ในโรงเรียนต้องแย่มากแน่ๆ ต่อให้เป็นเด็กใหม่ที่หน้าตาดีสุดๆ เลยก็เถอะ

เด็กสาวคนหนึ่งตามมาสมทบขณะที่ไวโอเลตมองเขาอยู่ แต่เห็นความคล้ายคลึงด้านสีผิวและสีตา เธอก็เดาได้แล้วว่าทั้งสองเป็นญาติกัน แต่เธอไม่จำเป็นต้องเดาด้วยซ้ำ ไวโอเลตรู้อยู่ก่อนแล้วว่าเด็กสาวคนนั้นเป็นน้องสาวของเขา

โรงเรียนไวท์เวอรีไฮสกูลมีเด็กใหม่มาเป็นพักๆ ก็จริง แต่สำหรับเมืองเล็กอย่างบัลลิเย่ร์รัฐวอชิงตันแล้ว การมีเด็กใหม่เข้าเรียนพร้อมกันถึงสองคนในวันเดียวเป็นเรื่องน่าพิศวงเสียยิ่งกว่าอะไรดี แม้สองคนนั้นจะเป็นพี่น้องกันก็เถอะ

ไวโอเลตมองตามไปจนทั้งคู่เดินถึงโต๊ะที่อยู่ปลายสุดของโรงอาหาร ห่างไกลจากกิจกรรมต่างๆ และโต๊ะที่พลุกพล่านกว่าซึ่งตั้งอยู่กลางโรงอาหารกว้างขวางอีกทีก็ ก่อนจะหันไปหาเซลซี

"ขอบใจสุดๆ เลยนะเซลซี เขาคงไม่รู้ลึกอีกอึดแม้แต่นิดเดียว"

ไวโอเลตก็มลงสำรวจอาหารในถาดพลาสติก พิซซ่าคูนัมยัมและแจะละละ ส่วนแอปเปิ้ลซอสก็เป็นสีเทาแปลกๆ อาหารตรงหน้าทำให้เธอหมดความรู้สึกอยากกินในทันที

เซลซียิ้มตอบ

"ไม่มีปัญหาหรอกไว เธอก็รู้ว่าฉันเป็นคนแบบไหน ฉันนะใจกว้างช่างให้อยู่แล้ว ฉันแค่อยากให้เขารู้สึกเป็นที่ต้อนรับเท่านั้นเอง" เพื่อนของไวโอเลตส่งซ็อนซึ่งมีแอปเปิ้ลซอสหน้าตาน่ากลัวอยู่เต็มเข้าปากและยืมทั้งๆ ที่ซ็อนพลาสติกเปรอะๆ นั้นยังค้างอยู่ เธอมองเลยไวโอเลตไปยังจุดที่นักเรียนใหม่ทั้งสองนั่งอยู่ "ถ้าเขาไม่อยากให้คนพูดถึงก็อย่าทำตัวน่ากินขนาดนั้นสิ"

เซลซียังคงจ้องทั้งคู่อยู่เมื่อจู่ๆ เธอก็โน้มหน้าแล้วดึงซ็อนออกจากปาก

"แฟนเธอไปทำอะไรตรงนั้นนะ"

ไวโอเลตหันไปดูว่าเซลซีพูดอะไรขณะที่เจย์เดินไปสมทบกับเด็กใหม่สองคนนั้นที่โต๊ะพอดี เขานั่งลงข้างเด็กสาวพลางคุยกับพี่ชายของเธอเหมือนเพื่อนซี้ที่คบกันมานาน ก่อนจะหันมาชี้ทางไวโอเลต *ไม่สิ* ชี้ตรงมาที่เธอเลยต่างหาก และส่งยิ้มให้เมื่อเห็นว่าเธอมองอยู่ เจย์โบกมือให้ในจังหวะเดียวกับ

ที่เด็กใหม่เงยขึ้นมาเห็นเธอจ้องพวกเขาอยู่พอดี

ครั้งที่สองแล้วขณะที่เด็กใหม่เห็นว่าเธอแอบมองเขาอยู่

ไวโอเลตพยายามยิ้มแต่ก็ยิ้มไม่ออก เธอคิดอยู่ว่าจะทำเป็นไม่เห็นพวกนั้น ดีไหม แต่ก็รู้ว่าสายไปเสียแล้ว จึงยกมือขึ้นโบกตอบอย่างแค้นๆ ก่อนจะหันกลับมาที่โต๊ะของตัวเองตามเดิม พลังหวังว่าเด็กใหม่คงไม่เล่าให้เจย์ฟังว่าเธอเพิ่งพูดว่าเขาน่ากิน ยิ่งเมื่อเธอไม่ได้พูดด้วยแล้ว เจย์เป็นเพื่อนซี้ของไวโอเลตมาก่อนจะเป็นแฟน และเธอก็หวังว่าเขาจะรู้ว่าเธอไม่ใช่คนที่จะพูดจาอะไรแบบนี้

"อ๊ะ คูลี" แคลร์เอ่ยขึ้นโดยไม่ได้รับรู้เลยว่าคนอื่นกำลังอึดอัดตามเคย "เจย์ชวนพวกนั้นมาทางนี้นะ"

เจย์ต้องทำแบบนี้แล้วทำไมจะไม่ละ

"วิเศษไปเลย" ไวโอเลตพิมพ์เบาๆ คราวนี้เธอไม่เสียเวลาหันไปมองด้วยซ้ำ แค่อิงตาใส่เซลซี

เซลซีทำเป็นใส่อ้อ "อะไรกัน เธอไม่อยากจะเด็กใหม่มานั่งกับเราเหรอ แต่แคลร์กับจูลส์ไม่ว่าอะไรนี่ ไซมัย"

จูลส์มัวแต่อยู่กับภารกิจกินเกินกว่าจะสนใจบทสนทนาของคนอื่น สาวหัวปร่างผอมสูงทำท่าเหมือนนักโทษหิวอาหาร เธอก้มตัวลง ใช้แขนข้างหนึ่งป้องภาคไว้อย่างหวงแหน พร้อมใช้มืออีกข้างตักอาหารที่ไม่น่ากินเอาเสียเลยใส่ปาก

แคลร์สายหน้า "ไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว"

"เธอนี่โชคดีนะไวโอเลต แฟนเธอนะใจดีใจดี พยายามทำให้เด็กใหม่รู้สึกอบอุ่นเหมือนอยู่บ้าน" เซลซีพูดต่อก่อนจะเสริมขึ้นว่า "แต่ที่เวลาฉันทำ เธอกลับโมโหแล้วทำตาเขียวใส่ เธอน่าจะทำตัวเหมือนฉันกับเจย์มากกว่านี้หน่อยนะ เปิดใจให้กว้างบ้าง... ลักนิดหนึ่งก็ยังดี"

"อ๊ะ เตียวนะ เออ ช่างเถอะ" แคลร์พูดขึ้นโดยไม่สนใจเซลซี ยังคงเล่าสิ่งที่เห็นให้ไวโอเลตฟังชอตต่อชอต "พวกเด็กใหม่ยังนั่งอยู่ที่เดิม แต่เจย์เดินมาแล้ว"

ไวโอเลตหันไปส่งสายตาปรามเซลซีขณะที่เจย์นั่งลงข้างๆ เขาสอดมือเข้ามาได้เสียเธอแล้วไล่นิ้วโป้งเข้ากับบั้นเอวของเธอ สัมผัสนั้นช่างคุ้นเคยแต่

ปราศณาสีเลือด

ก็ยิ่งทำให้ตื่นเต้นได้ทุกที ไวโอเลตโน้มตัวเข้าไปหาแฟนหนุ่ม แล้วเขาก็จูบเธอที่หน้าผาก ริมฝีปากของเขาอ่อนนุ่มแต่ผิวของเธอกลับรู้สึกแสบแปลบแปลบ ไวโอเลตแทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าท้องไส้ของเธอจะยังปั่นป่วนทุกครั้งที่อยู่ใกล้เจย์

"คุยเรื่องอะไรกันอยู่ล่ะ" เจย์ถาม ไวโอเลตไม่แน่ใจว่าเธอได้ยินความนัยแปลกๆ ในเสียงของเขาจริงหรือเปล่า

เซลซีส่งยิ้มหวานจ้อย "เราก็ค่อยอยากรู้เรื่องเพื่อนใหม่ของเธอทางโน้นล่ะ แต่จะให้ให้ถูกก็คืออยากรู้เรื่องของฝ่ายชายมากกว่าฝ่ายหญิง"

เซลซี มอร์ริสันเป็นคนสวย เธอมีผิวवलเนียน ร่าเริงยิ้มอย่างน่ารักก็พาและผมเงางามสีน้ำตาลแดง ต้องรอจนเธอเปิดปากเท่านั้นล่ะภาพสาวงามแสนหวานราวกับความฝันถึงจะปั่นป่วนในพริบตา โชคดีสำหรับเซลซีที่เธอไม่สนใจเลยว่าคนอื่นจะคิดกับเธออย่างไร จะชอบเธอหรือไม่ก็ไม่สน เซลซีไม่ยอมเป็นอย่างที่คนคาดหวังให้เธอเป็น

เจย์หัวเราะใส่เซลซี

"หมายถึงใครล่ะเธอ" เขาถาม ทำให้ทุกคนรู้ชื่อของเด็กใหม่ในที่สุด "ฉันแค่ถามว่าเธออยากมานั่งกับเราหรือเปล่า แต่ไม่รู้ทำไม..." เจย์เลิกคิ้วทั้งสองข้างใส่ไวโอเลต "เขาถึงไม่ยอมมา เธอมีอะไรอยากเล่าให้ฉันฟังมั๊ย เป็นต้นว่าทำไมใครก็ไม่อยากนั่งโต๊ะเดียวกับเธอ"

"ฉันเปล่าล่ะ ยัยนั่นต่างหาก" ไวโอเลตแทบจะสำลักพิซซ่าแฉะๆ ที่กลืนอยู่แล้วชี้ไปทางเซลซี

เซลซีหัวเราะ กระทั่งจูลส์ก็หยุดตักอาหารใส่ปากนานพอจะยิ้มขำ มีแต่แคลร์เท่านั้นที่ยังนั่งเฉย ซึ่งก็คงเป็นเพราะว่าเธอไม่ได้ตั้งใจฟังแล้ว นิ้วของเธอกดปุ่มบนแป้นโทรศัพท์ยกๆ เพื่อส่งข้อความยาวยืดยาวให้ผู้รับที่น่าจะอยู่ถัดไปแต่ไม่ก็โต๊ะ

"ฉันรู้" เจย์ยอมรับ "ในหมู่สาวๆ ที่ฉันรู้จัก มีแต่เซลซีเท่านั้นล่ะที่จะกล้าพูดอะไรแบบนั้นต่อหน้าคนอื่น"

เซลซีทำท่าเคืองสุดความสามารถ เธอทำเป็นเบิกตาโตอย่างโมโห

"เฮอะ! ทำไมถึงไม่คิดว่าเป็นจูสต์หรือแคลร์บ้างล่ะ"

"อะไรกัน ฉันไม่ได้พูดอะไรสักหน่อย" แคลร์เถียง หันมาสนใจเรื่องรอบตัวทันที

เซลซีกลอกตาอย่างแข็งๆ เมื่อได้ยินน้ำเสียงจริงจังของแคลร์

"อย่าหลอนไปหน่อยเลยนะ ไม่มีใครทำอะไรเธอนี่ อีกอย่างฉันไม่เห็นจะเดือดร้อนเลยต่อให้เขารู้ว่าเป็นฉัน การที่ฉันเห็นว่าเขา... นานมาแล้วไม่เห็นจะผิดตรงไหน ถ้าเขาเดินเกมดีๆ สักวันอาจจะได้เป็นมิสเตอร์เซลซีก็ได้"

"อย่างกับว่าเป็นไปได้นั่นล่ะเซลส์" แคลร์ว่า "พวกผู้ชายไม่เปลี่ยนชื่อกันหรอก มีแต่พวกเรานั่นแหละที่ต้องเปลี่ยนตามเขา"

เซลซีกลอกตาอีกครั้ง แต่คราวนี้เธอพยายามซ่อนไม่ให้แคลร์เห็น ขณะที่ใครๆ ก็เห็นชัดว่าเซลซีกำลังขมความหงุดหงิดสุดความสามารถ

"ขบใจสำหรับบทเรียนวิชาสังคมศาสตร์นะแคลร์จ๋า"

แคลร์ยิ้มไหล่และยิ้มอย่างจริงจัง "ไม่เป็นไร"

ไวโอเล็ตเหลือบมองเจย์พลางยิ้มขำความสามารถในการกวนประสาทเซลซีโดยไม่ต้องรับผลกระทบของแคลร์

เด็กสาวนึกอิจฉาแคลร์ในเรื่องนั้น แต่เธอก็รู้ว่าสิ่งเดียวที่ทำให้เซลซีไม่อาละวาดใส่แคลร์ก็คือเซลซีเกลียดการต้องขอโทษคนอื่นยิ่งกว่าสิ่งใดในโลก ด้วยเหตุนี้เซลซีจึงสามารถชมอารมณ์ตัวเองไว้ได้เพื่อถนอมน้ำใจของแคลร์ผู้อ่อนไหว แม้จะไม่เคยทำแบบนั้นกับคนอื่นได้เลยก็ตาม

ไวโอเล็ตคิดว่ามันน่าสนุกเอามากๆ แต่เจย์ยิ้มให้ไวโอเล็ตด้วยสาเหตุที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิง เขาโน้มตัวมาหาเธอ ก่อให้เกิดความตื่นเต้นที่แล่นแปลบไปทั่วร่าง ริมฝีปากของเขาแตะไวโอเล็ตอย่างแผ่วเบากลางโรงอาหารที่เต็มไปด้วยผู้คนราวกับเป็นแค่เงาของรอยจูบ ทว่าเพียงเท่านั้นไวโอเล็ตก็ด้านทานไม่ไหวแล้ว

ต่อให้ใจเธออยาก ร่างของเธอก็ไม่เคยทำตามคำสั่งเลยเมื่ออยู่ใกล้เจย์เธอแพ้ทางเขาจริงๆ

ปราศณาสีเลือด

เซลซีจ้องทั้งคู่อย่างขยะแหยง

"สองคนนี้ช่วยหยุดที่ได้มัย ฉันรู้สึกเหมือนน้ำย่อยเพิ่งจะขย้อนขึ้นมาเลยละ" เธอทำท่าขุ่นลุก "ถ้าพวกเธออคใจรอนกว่าจะได้อยู่กับตามลำพังไมไหว คงต้องขอร้องให้รีบไปหาที่นั้งใหม่แล้ว"

จากนั้นอาการสมาธิสั้นของเซลซีก็กำเริบอีกครั้ง เธอเปลี่ยนเป็นพยักพเยิดไปทางไม้ค้กับน้องสาว

"แล้วเรื่องทางนั้นเป็นไงบ้าง"

เจย์ยักไหล่ "ไม่รู้เหมือนกัน ฉันเพิ่งเจอเขาวันนีเอง เขาเรียนคาบแรกกับฉัน ครอบครัวย้ายมาที่นี่ ฉันรู้แค่นี้แหละ"

"ทำไมต้องเป็นที่นี้ละ" จูลส์ถาม ไวโอเลตยอมรับว่าสงสัยอยู่เหมือนกัน บักลีย์ไม่ใช่เมืองที่ใครอยากย้ายมาอยู่และไม่ได้อยู่ใกล้สถานที่สำคัญใดๆ มันเป็นแค่เมืองทางผ่านริมทางหลวงสายสั้นๆ ซึ่งไม่ได้มุ่งไปยังสถานที่ใดเป็นพิเศษ เจย์ยักไหล่อีกครั้ง

"แปลกจัง นี่เธอควรจะไปสืบมานะ" เซลซีสั่ง "แล้วอีกคนละ ยัยนั่นมีชื่อกับเขาหรือเปล่า ฉันไม่ได้สนใจอะไรหรอก แต่การเรียกเธอว่า 'เด็กใหม่' คงจะไม่ค่อยสุภาพเท่าไรเมื่อไม้ค้กับฉันออกเดทกันแล้ว"

"ฉันมีความคิดดีๆ นะ" เจย์เสนอแล้วโน้มตัวข้ามโต๊ะไปหาเซลซี "ทำไมเธอถึงไม่เขียนคำถามเรียงตามลำดับความสำคัญก่อนหลังให้ฉันเอาไปให้เขาตอบละ เหมือนการบ้านสำหรับเด็กใหม่ไง" เขาทำเป็นยิ้มซื่อๆ "ไม่ต้องรีบทำตอนนี้ก็ได้ แคส่งให้ฉันก่อนสิ้นวันก็พอแล้ว"

"ฮะๆๆ" เซลซีซีกสีหน้า "เธอนี่ตลกสุดๆ ไปเลยนะเจย์" จากนั้นจึงหันไปหาไวโอเลต "เธอคงหลงเขาตรงนี้สินะ ไม่งั้นฉันก็ไม่เข้าใจจริงๆ"

แคลร์เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งราวกับไม่เข้าใจคำพูดของเซลซี พยายามช่วยไวโอเลต

"ใครว่า เจย์ยังน่ารักด้วยนะ" เมื่อจูลส์เริ่มหัวเราะ แคลร์ก็ย้ำว่า "ก็เขาน่ารักจริงๆ นี่นา"

เชลซีไม่ได้สนใจคำพูดของแคลร์เลยและยังคงต้องเป็นฝ่ายชนะให้ได้เหมือนทุกที

"อย่าโกรธกันนะไวโอเลต แต่ไม่มีใครน่ารักขนาดนั้นหรอก ฉันอยากจะพูดก็แค่นี้แหละ" จากนั้นเธอก็เปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็วตามปกติ ก่อนที่เจย์จะหันทักว่าเขาก็นั่งอยู่ตรงนั้นด้วย "อ้อ อย่าลืมนะ เสาร์นี้เรามีนัดกัน"

"ฉันไม่ลืมหรอก" ไวโอเลตยืนยัน "ฉันไม่มีทางพลาดโอกาสเข้าเมืองอยู่แล้ว"

ไวโอเลตรู้ว่าเธอกับเชลซีจะสนุกกันแม้เพื่อนของเธอจะแสนกวนโมโหขนาดนี้ ทั้งยังเป็นโอกาสให้หีนพนักกล้วยตั้งหนึ่งวันด้วย ไวโอเลตไม่มีทางปฏิเสธโอกาสแบบนี้แล้ว

เจย์ผลักไวโอเลตลงจากตักทันทีที่ได้ยินเสียงอาของเธอเดินเข้ามาทางประตูหลังบ้าน ไวโอเลตหัวเราะคิกคักในจังหวะที่หลังของเธอชนเข้ากับผนังโซฟา

"ทำอะไรนะ" เด็กสาวบ่น "ก็แค่อาสตีเฟนเอง"

เจย์ลุกขึ้น "ฉันรู้ แต่ฉันรู้สึกว่าเขาเฝ้าดูเราอยู่ตลอดตั้งแต่หลังงานคืนสู่เหย้า ฉันแค่ไม่อยากให้อาเธอคิดว่าเราทำสิ่งที่ไม่ควรทำอยู่"

งานคืนสู่เหย้า...

เหตุการณ์คืนนั้นผ่านไปสามเดือนแล้ว แต่ความทรงจำที่เหลืออยู่ยังทำให้ไวโอเลตขุ่นลุก

ไม่มีวันไหนเลยที่ไวโอเลตจะไม่รู้สึกขอบคุณสวรรค์ที่เจย์ยังมีชีวิตอยู่ขอบคุณที่กระสุนจากปืนของฆาตกรแค่ถากไหล่เขาไปทั่วๆ ที่ชายคนนั้น...ชายผู้เป็นลูกน้องของอาเธอจะเล็งที่หัวใจของเจย์ก็ตาม

ถ้าอาของเธอไม่ได้ปรากฏตัวขึ้นในงานแต่งงาน ณ ตอนนั้นแล้วยิงกระสุนนัดที่คร่าชีวิตของฆาตกร ทั้งเธอและเจย์คงไม่มีทางรอดมาได้แน่

เจย์ชอบอาของไวโอเลตมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทว่าตอนนี้ความรู้สึกนั้นก็กลับกลายเป็นสิ่งที่คล้ายกับความบูชา แม้เจย์จะไม่ยอมรับออกมาตรงๆ ไวโอเลตก็คิดว่าเขารู้สึกเป็นหนี้บุญคุณต่ออาของเธอที่ช่วยชีวิตเขาไว้ เป็นหนี่อย่างที่เขา

ปราศณาสีเลือด

รู้ว่าจะไม่สิ้นวันใช้คืนได้ หน้าที่เขาคงไม่ต้องติดค้างใครด้วยซ้ำถ้าไม่ใช่เพราะไวโอเล็ต เป็นความผิดของไวโอเล็ตเองที่ทำให้เขาตกอยู่ในสถานการณ์นั้นแต่แรก ไวโอเล็ต และ...ความสามารถของเธอ

ทุกอย่างเป็นเพราะเธอไม่เหมือนคนอื่น เธอต่างออกไป ต่างเกินกว่า ที่คนส่วนใหญ่จะเข้าใจหรือยินดีที่จะเข้าใจ

ผู้วายชนม์เพรียกหาไวโอเล็ต ร่างที่ไร้วิญญาณทั้งหลายร้องเรียกเธอด้วย กังวานซึ่งมีแต่เธอที่สัมผัสได้ ชักจูงเธอไปยังที่พำนักสุดท้ายของพวกเขา กังวาน ที่ว่ามีหลายรูปแบบ อาจจะเป็นกลิ่น เสียง หรือสีที่ไม่อาจบรรยายออกมาเป็น คำพูด เป็นอะไรก็ได้ทั้งนั้น

แต่ก็ไม่ใช่ผู้วายชนม์ทั้งหมดหรอกที่จะมีกังวาน มีแต่ผู้ที่ตายก่อนเวลา อันควร มีแต่ชีวิตที่ถูกผู้อื่นพรากไปเท่านั้นที่เรียกหาเธอ และไวโอเล็ตก็ไม่ได้ สัมผัสได้แต่เพียงผู้ตายเท่านั้น หากแต่ยังรวมถึงผู้ที่เคยลงมือฆ่าได้อีกด้วย พวกเขามีรอยประทับติดตัวเช่นกัน เป็นรอยประทับอย่างเดียวกับกังวานจากร่าง ของเหยื่อ

รอยประทับที่ว่าอาจจะจางไปได้ก็จริง แต่ก็ต้องใช้เวลาและไม่สิ้นวันจางหายไปโดยสิ้นเชิง มันจะติดตัวพวกเขาไปตลอดกาลในรูปแบบที่แตกต่างกัน คอยย้ำเตือนถึงชีวิตที่พวกเขาพรากไป เป็นเครื่องเตือนใจที่พวกเขาแบกรับไว้ โดยไม่รู้ตัว

มีเพียงไวโอเล็ตที่รู้ว่ามันอยู่ที่นั่น มีเพียงเธอที่เห็น สัมผัส หรือลิ้มรส สิ่งที่พวกเขาเคยทำ พวกเขาปิดบังเธอไม่ได้

"เด็กสองคนนี่ทำอะไรอยู่นะ" อาของเธอส่งเสียงล่อมาก่อนที่จะก้าวมาถึงห้อง แต่เสียงของเขาก็เป็นเพียงสัญญาณที่สองที่บอกให้รู้ว่าทั้งคู่ไม่ได้อยู่กับ ตามลำพัง เพราะไวโอเล็ตลึมรสการมาถึงของอาได้ก่อนที่เขาจะก้าวเข้ามาใน ตัวบ้านเสียอีก ตั้งแต่วันที่เขาช่วยเธอกับเจย์ไว้ในงานคืนสู่เหย้า อาของเธอก็มี รอยประทับติดอยู่บนตัว รสชาติขมปร่าของดอกแดนดิไลอันยังจุ่มลิ้นของ ไวโอเล็ตทุกครั้งที่เขาเข้ามาใกล้ มันเป็นรสชาติที่ไวโอเล็ตเริ่มจะชิน และจะว่า

ไปก็รู้สึกดีกับมันขึ้นมาด้วย "หวังว่าคงไม่ใช่เรื่องที่พ่อแม่เธอไม่เห็นด้วยนะ"

ไวโอเล็ตส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้เจย์ "เรากำลังหัวเนี้ยกันอยู่ค่ะ ถ้าอาหรับๆ กลับไป เราจะดีใจมากเลย"

เจย์สะดุ้งพรวด

"ไวโอเล็ตแค่ล้อเล่นครับ" เขาละล้าละลัก "เราไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย"

อาสตีเฟนหยุดเดินแล้วจ้องทั้งสองเขม็ง ไวโอเล็ตสาบานได้ว่าเธอรู้สึกว่าจะเจย์กำลังขยับตัวไปมาอย่างอึดอัด แม้กล้ามเนื้อทุกมัดของเขาคงเกร็งค้างไปแล้วก็ตาม ไวโอเล็ตส่งยิ้มให้อาและตีสีหน้าผิศจริงทุกข้อกล่าวหาเต็มที่

ท้ายที่สุดแล้วอาของเธอก็เลิกควักทั้งสองข้างขึ้น ทำท่าเหมือนตำรวจที่กำลังเจอผู้ต้องสงสัยทุกประการ

"พ่อกับแม่เขาขอให้อาแวะมาดูสักหน่อยก่อนกลับบ้าน กว่าพวกเขาจะกลับมากคงดีมากๆ ที่นี้อาจจะไว้ใจให้พวกเธออยู่ที่นี่กันสองต่อสอง..."

"ได้แน่นอนครับ!" เจย์พูดขึ้น

"คงไม่ได้หรอกค่ะ" ไวโอเล็ตตอบพร้อมกัน เธอหันไปเห็นสีหน้าหวาดผวามองหน้าของเจย์ก่อนจะหัวเราะออกมา "ใจเย็นค่ะอาสตีเฟน เธออยู่กับได้ เราแค่ทำการบ้านกันเท่านั้นเอง"

อาของเธอมองกองหนังสือที่เกื่อนกลาดอยู่บนโต๊ะหน้าโซฟา ไม่มีเล่มไหนเปิดอยู่เลย เขามองไวโอเล็ตอย่างไม่ค่อยไว้ใจนัก แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

"เราคงเสียสมาธิไปนิดหน่อยนะคะ" เธอตอบ รู้สึกว่าเจย์ขยับตัวไปมาอย่างเกรงๆ อีกครั้ง

หลังฝากคำเตือนไว้อีกหลายรอบและขอให้ไวโอเล็ตสัญญาว่าจะล็อกประตูทันทีที่เขากลับไป อาสตีเฟนก็ปล่อยให้ทั้งสองอยู่กันลำพังตามเดิม

เจย์ถึงตาใส่ไวโอเล็ต ขณะที่เธอมองเขาด้วยดวงตาไร้เดียงสาที่สุดเท่าที่จะทำได้

"ทำไมต้องแกล้งฉันแบบนี้ด้วย"

"เธอจะสนใจทำไมว่าเราทำอะไรกันอยู่" ไวโอเล็ตพยายามหลอก

ปราศณาสีเลือด

ให้เจ็ยยอมรับว่าเขาเห็นอาของเธอเป็นฮีโร่มาหลายเดือนแล้ว แต่เขาก็หัวต้อ
เกินไปหรืออาจจะไม่รู้ตัวก็ได้

"ก็เพราะว่า... ไวโอเลต!" เจ็ยทำเสียงโหดแล้วอย่างสามชুমเข้าหาเธอ แต่
แววซีเลนในดวงตาทำให้แวคดูในน้ำเสียงไร้ความหมาย "เขาเป็นอาของเธอ แกรม
ยังเป็นหัวหน้าตำรวจด้วย จะไปหาเรื่องแหยมทำไมกัน"

ไวโอเลตถอยหนีก้าวหนึ่งซึ่งเจ็ยก็ก้าวตาม เขาไล่ต้อนเธอไปรอบโต๊ะกาแฟ
ไวโอเลตอดหัวเราะคิกคักไม่ได้

แต่เธอหนีไม่ทันแล้ว เจ็ยไวเกินไป แขนของเขารั้งตัวไวโอเลตไว้ได้ก่อน
ที่เธอจะได้จิ้งหว่าหลบ แต่เธอก็ไม่ได้ตั้งใจหนีเท่าไรนัก

เจ็ยกระชากไวโอเลตกลับลงไปบนโซฟา ทั้งสองล้มลงบนเบาะดังตุ๊บ
คราวนี้เขากดร่างของเธอไว้ข้างใต้

"หยุดนะ" ไวโอเลตร้องโดยที่ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นแม้แต่นิดเดียว เขา
เป็นคนสุดท้ายในโลกที่เธออยากให้ออกไปห่างตัว

"ไม่รู้สิ" เขาอึดออด "ฉันว่าเธอควรจะถูกลงโทษ" ลมหายใจร้อนผ่าว
ของเจ็ยเป่ารดแก้มไวโอเลต เธอรู้สึกว่าจะตัวเองยื่นหน้าไปหาเขาแทนที่จะผละหนี
"บางที่เราน่าจะทำการบ้านกันต่ออีกสักหน่อย"

ทั้งสองใช้คำว่า 'การบ้าน' เป็นรหัสลับหมายถึงการหนีเวียนกันก่อนที่จะ
รู้ตัวว่าหลอกใครไม่ได้

แต่เจ็ยรักษาคำพูดเสมอ โดยเฉพาะคำพูดที่เป็นรหัสลับนี้ แล้วริมฝีปาก
ของเขาก็ประกบลงทาบเธอ ทันใดนั้นไวโอเลตสึมแกล้งตื่นให้หลุดจากวงแขน
อีกฝ่าย ความตึงมั่นที่มือผู้น้อยนิตของเธอพังทลายลง เธอยื่นแขนทั้งสองออกไป
รั้งคอเจ็ย ดึงเขาลงมาใกล้เธอ

เจ็ยคำรามต่ำๆ "เฮอะ ได้เวลาทำการบ้านแล้ว"

เขาดึงเธอเข้าไปหาตัวแล้วเปลี่ยนท่าเป็นนอนตะแคงหันเข้าหากันตามแนว
ของโซฟา ไม่นานนักไวโอเลตก็เริ่มอยู่ไม่สุข มือของเธอขยับสำรวจอีกฝ่ายอย่าง
ร้อนรน ร่างกายสันระริกขณะที่นิ้วของเจ็ยไต่ลอดเสื้อเชิ้ตเข้ามาสัมผัสผิวเปลือย

เปล้าของเธอ เขาหลับใหลหน้าห้องของเธอและไต่ขึ้นมาเรื่อยๆ ปลอ่ยให้ผิวอ่อนนุ่มของเธอสัมผัสมือหยาบของเขา นิ้วโป้งของเจย์บิดผ่านใต้ทรงอกของไวโอเลต ทำให้ลมหายใจของเธอขาดห้วง

แต่แล้วเจย์ก็ชะงักก็แล้วผละออกอย่างฉับพลันเหมือนอีกหลายต่อหลายครั้งก่อน เขาขยับออกห่างไปเพียงไม่กี่นิ้วแต่ไวโอเลตกลับรู้สึกเหมือนห่างเป็นกิโลเมตร แล้วเธอก็รู้สึกอึดอัดเหมือนทุกที

เจย์ไม่ได้พูดอะไร เขาไม่จำเป็นต้องพูดอะไร ไวโอเลตเข้าใจดี ทั้งสองเตลิดไปไกลเกินอีกแล้ว และแม้ไวโอเลตจะรู้สึกดีแค่ไหนที่ทำให้เขาารู้สึกอึดอัดไม่แพ้เธอ เธอก็เริ่มชมความรู้สึกผิดหวังได้ลำบากขึ้นทุกที เธอรู้ว่าตัวเองไม่สามารถเล่นเกมนี้กับเขาไปได้ตลอดกาล

"พรุ่งนี้เธอจะไปซีแอตเทิลสินะ" เจย์เอ่ยเพื่อถมช่องว่างที่เกิดขึ้น แต่เสียงของเขาสั้น ไวโอเลตดีใจที่ได้รู้ว่าเขาก็หวั่นไหวเหมือนกัน

ไวโอเลตไม่สามารถสร้างทำเป็นว่าทุกสิ่งยังเรียบร้อยดีได้เร็วเท่าเจย์ ยิ่งเมื่อสิ่งที่เธออยากทำที่สุดในตอนนี้คือการทิ้งเลื้อยเขาออก แต่ทั้งสองคุยเรื่องนี้แล้วและเห็นตรงกันทุกครั้งที่ต้องแน่ใจเสียก่อนร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะเมื่อข้ามเส้นนั้นไปแล้ว...

เธอกับเจย์เป็นเพื่อนซี้กันมาตั้งแต่เกรดหนึ่งและเป็นเพียงเท่านั้นจนถึงฤดูใบไม้ร่วงปีก่อน ในตอนนี้เมื่อเธอตกหลุมรักเขาเข้าให้แล้ว เธอคงไม่อาจทนได้หากต้องเสียเขาไปเพราะการตัดสินใจผิดหรือตัดสินใจเร็วเกินไป

เธอยอมปลอ่ยให้เจย์พูด อย่างน้อยก็ในตอนนี้

"อืม เซลซีอยากไปที่ริมน้ำและช้อปปิ้งสักหน่อย เซลซีสบายมากเลยนะเวลาเราอยู่กันแค่สองคน เวลาที่เซลซีไม่ได้...เปิดสวิตช์นะ"

"หมายถึงเวลาที่ไม่ได้ค่อนข้างจะใครนะเธอ"

"ถูกต้อง"

เจย์ขมวดคิ้ว ไวโอเลตนึกสงสัยว่าเขาคิดอะไรอยู่ แต่แล้วเขาก็ยิ้มให้เธอยกมือขึ้นรองท้ายทอย ทั้งตัวในท่าตามสบายอีกครั้ง ดวงตาของเขาเป็นประกาย

ปราณาสีเลือด

เจ้าเล่ห์ เตือนไวโอเล็ตว่าเขายังเป็นเพื่อนซี้ของเธออยู่ดี

"เธอรู้ใช้มัยว่าเซลซีทำรายการมาจริงๆ ด้วย"

"รายการอะไร"

"ก็รายการนั้นไง เซลซีทำรายการคำถามที่จะให้ฉันถามไฉนมา"

ไวโอเล็ตหัวเราะพลางชันตัวขึ้นหนึ่ง มันท่าชันเสียจนไม่อยากจะเชื่อ แต่ในเมื่อเจ้าของเรื่องนี่คือเซลซี มันก็ต้องเป็นความจริง

"แล้วเธอเอามันไปทำอะไร คงไม่ได้เอามันให้เขาหรอกใช้มัย" ไวโอเล็ตถามพร้อมเบิกตากว้างอย่างตกใจ

เจย์ชันตัวชันหนึ่งเหมือนกันและยิ้มกว้างจนทำให้ไวโอเล็ตมั่นใจว่าเขาต้องทำไปแล้วแน่ๆ แต่แล้วเจย์ก็ส่ายหน้า

"เปล่าหรอก ฉันบอกเซลซีว่าถ้าอยากได้คำตอบจริงๆ ก็ต้องเอารายการนั้นไปให้เขาเอง"

ไวโอเล็ตทิ้งตัวพิงโซฟา "แล้วเซลซีทำหรือเปล่า"

"ไม่รู้สิ เซลซีน่าจะตาย" เจย์ยกไหล่ โนมัตว์มาจ้องมองไวโอเล็ตขณะไล่นิ้วโป่งไปตามพวงแก้มของเธอ "ยังไงก็เถอะ พຽ່งนี้ฉันเลิกงานตอนหกโมง ไร่ค่อยเจอกันตอนนั้นก็ได้" เขาเปลี่ยนเรื่อง ขยับเข้ามาใกล้ขึ้นอีกพร้อมกับยิ้มกว้าง "เธอจะได้บอกฉันว่าคิดถึงฉันแค่ไหน"

เขาจูบเธอ ที่แรกแค่แผ่วเบา แต่แล้วก็เปลี่ยนเป็นหนักหน่วง ไวโอเล็ตได้ยินเสียงเขาครางในลำคอ คราวนี้เธอเห็นแววลึกลับในดวงตาของเจย์เมื่อเขาผละออกไป

ไวโอเล็ตนึกอยากให้ตัวเองพูดอะไรคมๆ ขำๆ เพื่อคลายบรรยากาศตึงเครียดที่เกิดขึ้นได้ แต่เมื่อเจย์จ้องเธอด้วยสายตาแบบนั้น เธอก็ไม่มีทางคิดคำเด็ดๆ ออก รู้สึกเพียงว่าเหมือนถูกดูดหายไป ในสายตาลึกลับนั้น

เธอไม่สนใจสติที่เตือนไม่ให้โนมัตว์เข้าไปขอกอีกจูบหนึ่ง อยากปล่อยตัวไปตามใจอีกส่วนมากกว่า ใจที่ปรารถนามากกว่านั้น ใจที่บอกว่าอย่าหยุด

และเมื่อเจย์ไม่ได้ถอยไปเช่นกัน เธอก็รู้ว่าในคืนนี้ไม่ได้มีแต่ตัวเองที่ไม่สนใจ

เหตุผลอีกต่อไปแล้ว

หัวใจของไวโอเลตเต้นผิดจังหวะและเปลี่ยนเป็นรัวถี่ เมื่อริมฝีปากของเธอ
กับเขาแตะกันในที่สุด

๔ บทที่ ๒ ๑

ไวโอเลตนั่งอยู่ที่โต๊ะในห้องครัวเมื่อพ่อเดินลงมาในชุดทำงาน นาฬิกาบนผนังบอกว่าเพิ่งจะเป็นเวลาตีห้าสิบห้านาทีของเช้าวันเสาร์

"หนูซุกกาแฟไว้แล้วค่ะ" ไวโอเลตบอกเบาๆ แม้ไม่มีเสียงใดในโลกจะปลุกให้แม่ของเธอตื่นในเวลานี้ได้ก็ตาม พ่อของเธอทำเป็นไม่ได้ยินและนั่งลงข้างลูกสาว

"มีอะไรไว นอนไม่หลับหรือ" พ่อโน้มหน้าและทำให้ใบหน้านั้นดูเคร่งขรึมยิ่งกว่าปกติ "ฝันอีกแล้วหรือ"

ไวโอเลตกัดฟัน เป็นเพราะความฝันอยู่แล้ว เพราะความฝันทุกทีความฝันที่ซาไปให้หัวใจโล่งตาม ปลุกให้เธอตื่นกลางดึกตื่นแล้วตื่นเล่าพร้อมทั้งเสียงกรีดร้องที่จุกค้ำ ทำให้คอของเธอร้าวระบม เธอเกลียดความฝันนั้น

"สัปดาห์นี้ก็สามคืนแล้วค่ะ" เด็กสาวถอนหายใจ "อย่างน้อยคราวนี้หนูก็หลับได้จนเกือบจะเช้านะ"

พ่อทาบมือลงบนมือของไวโอเลต สัมผัสที่อ่อนโยนและปลอบประโลม

"ลูกปลอดภัยแล้วนะ ไม่มีใครทำร้ายลูกได้อีกแล้ว" เขาบีบมือแน่นขึ้นอีกและพยายามทำให้เธอเชื่อ "ลูกกับเจย์ปลอดภัยกันทั้งคู่แล้ว"

"หนูรู้ค่ะว่ามันเป็นแค่ความฝัน" เธอยักไหล่และดึงมือออก ก่อนจะกินซีเรียลอีกคำหนึ่ง ส่งยิ้มแหยๆ และทำเป็นเชื่อในคำพูดของตัวเอง แม้จะไม่ได้จริงเลยก็ตาม

แต่เธอก็รู้ว่าพ่อพูดถูก มันเป็นแค่ฝันร้าย ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ไม่มี ความหมายอะไรเลย อีกอย่างเธอไม่ใช่นักพลังจิตด้วย นักพลังจิตนะมีประโยชน์ พวกเขาทำนายอนาคตได้ เห็นเรื่องต่างๆ ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น ไวโอเล็ตทำได้แค่ฝัน

พลังของไวโอเล็ตต่างกันโดยสิ้นเชิง เธอทำได้แค่ค้นหาซากศพหลังจากที่พวกเขาถูกฆ่า

มันเป็นความสามารถที่น่ามาแต่ความเจ็บปวด เป็นสิ่งที่เธอเคยใช้ให้เป็นประโยชน์ได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เมื่อฆาตกรต่อเนื่องคู่อื่นออกไล่เด็กสาวในละแวกบ้าน แต่แน่ล่ะว่าไวโอเล็ตไม่สามารถช่วยเหลือได้แม้แต่คนเดียว เธอทำได้แค่หาตัวฆาตกร หยุดยั้งไม่ให้พวกนั้นลงมือฆ่าใครอีก

ใช่ เธออาจจะพิเศษกว่าคนอื่น แต่ถ้าเลือกได้ เธออยากเป็นนักพลังจิตมากกว่า หรือถ้าจะให้ดีกว่านั้นก็ขอเป็นแค่คนธรรมดา

โซครายที่ไวโอเล็ตไม่มีสิทธิ์เลือก

เซลซีมาสายแค่ครึ่งชั่วโมงซึ่งถือว่าไม่เลวเลยตามมาตรฐานของเซลซี

ใครคนหนึ่งบีบแตรดังลั่นมาจากหน้าบ้าน เป็นเสียงแตรดังยาวนานที่ไม่สนว่าใครจะรำคาญบ้าง กระทั่งรถของเซลซีก็ยังคงวนโมโหผู้คน

ไวโอเล็ตหันไปมองแม่เป็นเชิงขอโทษก่อนจะก้าวออกประตูไป

เซลซีบีบแตรเป็นครั้งที่สองขณะที่ไวโอเล็ตกระโดดลงจากบันไดหน้าบ้าน

"แฮม ดีจังเลยนะเซลส์ ถ้าเกิดพ่อแม่ฉันยังหลับอยู่ล่ะ" ไวโอเล็ตบ่นขณะก้าวขึ้นไปนั่งในตาวรถอันอบอุ่น

"เฮอะ คงมีทางหรอก พ่อเธออย่างกับชาววานานะ เข้านอนแต่หัวค่ำแล้ว ก็ตื่นแต่เช้า แล้วฉันก็ไม่คิดว่าแม่เธอจะตื่นสายเกินสิบโมงหรอกนะ ต่อให้เป็น

ปราศณาสีเลือด

วันเสาร์ก็เถอะ" เซลซีเหลือบมองไวโอเลตพร้อมเลิกคิ้วทั้งสองข้าง "ฉันพูดผิดหรือเปล่า"

"เข้านี้จะไม่ผิด" ไวโอเลตยอมรับแต่ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ "แต่เธออาจจะผิดเช้าสักวันก็ได้"

แต่ถียงไปก็ไร้ประโยชน์ เซลซีเร่งเสียงวิหุขขึ้นแล้ว

ช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ในแถบตะวันตกของรัฐวอชิงตันนั้นไม่ใช่เทศกาลท่องเที่ยวของเมืองใหญ่ โดยเฉพาะในแถบบริมน้ำของซีแอตเทิล ในฤดูร้อนนั้นจะคลาคล่ำไปด้วยกิจกรรมมากมาย มีทั้งนักช้อปปิ้ง นักท่องเที่ยว คอนเสิร์ตกลางถนน ศิลปิน และร้านอาหารเบียดเสียดกันอยู่บนแนวท่าเรือ ช่วงเวลานี้ของปียังพอมีกิจกรรมอยู่บ้างก็จริง แต่ผู้คนล้วนดูซีดเซียว พวกกันซุกตัวอยู่ในเสื้อโค้ตฤดูหนาวตัวอุ่น และเกาะร่มไว้แน่นใต้ท้องฟ้าสีเทาที่คล้อยตัวลงต่ำ

เซลซีดูจะไม่ได้สนใจสภาพอากาศหรือความเงิบเหงาบนท้องถนนเลย

"นั่งเรือเฟอร์รี่ไปเกาะไหนสักเกาะหนึ่งกัน" เธอรีบพูด

"ก็ได้ เกาะไหนล่ะ"

ไวโอเลตไม่สนหรอกว่าจะเป็นที่ไหน เธอแค่ชอบนั่งเรือลำใหญ่พวกนั้นจำได้ว่าตอนเด็กๆ เธอเคยนั่งเรือเฟอร์รี่กับพ่อแม่ ทั้งสองจะซื้อโกโก้ร้อนร้านข้างทางให้เธอ แล้วขึ้นไปยืนเกาะราวเรือมองคลื่นสีดำของพิวเจ็ต ซาวนด์

เซลซีกระโดดขึ้นลง ความกระตือรือร้นทำให้ใบหน้าของเธอดูอ่อนวัยลงดูเปื้อโลกน้อยลง

"ขึ้นเรือลำแรกที่มาเลยดีกว่า!"

ไวโอเลตหัวเราะ เพราะอย่างนี้เธอถึงชอบไปเที่ยวกับเซลซีตามลำพังเพื่อนของเธอเปลี่ยนเป็นคนละคนเมื่อไม่มีคนอื่นอยู่ใกล้

ทั้งสองดูตารางที่ท่าเรือเฟอร์รี่ อีกไม่ถึงชั่วโมงจะมีเรือออกไปยังเกาะรอบนอก พวกเธอก็ซื้อตั๋วและเดินเตร่รอเวลาอยู่แถบท่าเรือ

ทั้งคู่แหวะร้านเย โอลด์ คิวริออสิตี ช็อป ซึ่งเซลซีซื้อสร้อยคอที่มีจี๊เป็นหัวมนุษย์ย่อส่วนดูน่าสยดสยอง และขอให้คนเฝ้าเคาน์เตอร์ถ่ายรูปทั้งคู่กับ

หมูสตัฟฟ์ตัวหนึ่งก่อนจะออกจากร้าน ผมไปรยลงมาพอดีเมื่อพวกเขาออก
ออกไปด้านนอก ไวโอเลตกระซิบฮู้ตของเลื้อไค้ตขึ้นคลุมศีรษะไว้

ความรู้สึกและแรงสั่นสะเทือนพุ่งเข้าจู่โจมเธอนานก่อนที่เสียงจะดังตาม
ความรู้สึกสั่นสะท้านที่ไม่มีทางเป็นอื่นไปได้ก่อตัวขึ้นในผิวกายของไวโอเลต
ก่อนจะตามมาด้วยความรู้สึกเหมือนถูกเรียก เมื่อบางสิ่งเอื้อมมาคว้าหัวใจเธอ
ไว้และลากให้ตามไป เธอไม่อาจทำเป็นไม่รู้ เช่นเดียวกับที่ไม่อาจปฏิเสธได้
ว่ามันคืออะไร

บางสิ่งที่ตายไปแล้วกำลังร้องเรียกเธอ

เสียงที่แว่วตามแรงสั่นสะเทือนมากระทบหูของเธอนั้นขัดกับคลื่นฤดูหนาว
อันปั่นป่วนแถบพิวจีต ชาวน์เอาหลายๆ

หากเป็นในช่วงฤดูร้อน เสียงนั้นอาจกลมกลืนไปกับเหล่านักแสดงข้างถนนที่
เปิดโซรั่มท่าเรือเพื่อเรียกร้องความสนใจจากนักท่องเที่ยว แต่ในเวลานี้เป็นกลาง
ฤดูหนาวอันเงียบงัน เสียงพิณฮาร์ปอย่างที่ว่าโอเลตคิดว่าเหล่าเทวดานางฟ้าเล่น
ช่างขัดกับบรรยากาศรอบตัวของเธออย่างสิ้นเชิง เสียงแว่วหวานนั้นคง
อ่อนโยนน่าฟัง หากมันไม่ใช่เสียงเรียกจากซากศพ...ศพมนุษย์หรือสัตว์อื่น

ไวโอเลตหวังให้เป็นสัตว์อื่น

"เราจะไปไหนกันนะ" เชลซีถาม ปลุกไวโอเลตให้ตื่นจากภวังค์ขณะที่เธอ
เงี่ยหูฟังเสียงแผ่วหวิวที่เรียกหาตัวเองอยู่

ไวโอเลตไม่รู้ตัวเลยว่าเธอเดินออกห่างจากร้านค้าริมน้ำแล้ว เธอหยุดและ
ยกมือข้างหนึ่งขึ้น

"ฉันคิดว่าฉันได้ยินอะไรบางอย่างนะ" เธอตอบอย่างใจลอย

เด็กสาวคิดจะขัดขึ้นความปรารถนาที่จะค้นหาต้นเสียง แต่ทำเป็นไม่ได้ยิน
ยิ่งพอเมื่อตอนที่เธออยู่กับเชลซีซึ่งไม่รู้เรื่องพลังที่เธอมีเลย แตมเธอจะทำอะไร
ได้เมื่อเจอร่างที่ร้องเรียกอยู่ แถวนี่ไม่มีที่ให้เธอฝังมัน และจะให้ชนไปด้วยก็ยิ่ง
ไม่ได้ใหญ่

บางครั้งเมื่อไวโอเลตเข้าไปใกล้ซากศพ เธอก็รู้สึกเหมือนถูกดูดและต้องหา

ปราณาสีเลือด

มันให้เจอ

ปกติแล้วเมื่อไวโอเลตเจอซากสัตว์ซึ่งเป็นเหยื่อของสัตว์นักล่า เธอจะจัดการด้วยตัวเอง เธอมีสุสานส่วนตัว ไซ้ มันฟังดูหม่นหมอง แต่ก็ถือว่าจำเป็นสำหรับเด็กสาวที่มีลัมฟ์สรีบรูกศพ

แต่ถ้าสิ่งที่เจอเป็นร่างมนุษย์ เรื่องก็จะต่างออกไป

หลังจากกังวานเรียกเธอและก่อนที่ร่างนั้นจะได้รับการฝังที่เหมาะสมไม่ว่าช่วงเวลาระหว่างนั้นจะยาวนานเท่าไร ไวโอเลตก็จะอยู่ไม่เป็นสุข ต้องเมื่อร่างที่เป็นเจ้าของมันได้พักผ่อนอย่างสงบเท่านั้นที่กังวานจะจางลงและเลิกกังวลใจเธอ แม้จะไม่ได้จางหายไปโดยสิ้นเชิงแต่ก็อ่อนแรงลงและ...หลอกหลอนน้อยลง เมื่อวันนั้นมาถึง ไวโอเลตจะหายใจได้คล่องคออีกครั้ง

แต่แทนที่จะพยายามขจัดชิ้นแรงดึงดูดที่รู้สึกอยู่ ไวโอเลตกลับได้ยินตัวเองพูดว่า "รออยู่ตรงนั้นนะเชลล์ เดียวฉันมา" แล้วเดินไปโดยไม่รอฟังคำตอบจากเพื่อน เธอต้องใช้เวลาพักหนึ่งกว่าจะจับทิศทางได้อีกครั้งเมื่อเสียงดึงเธอห่างจากท่าเรือ

มันไกลกว่าที่ไวโอเลตคิด เธอแทบไม่รู้ตัวเลยว่าทิวทัศน์รอบตัวได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง สายพินฮาร์ปยังคงส่งแรงสะเทือนก้องอยู่ในตัวเธอ

เธอเดินผ่านร้านขายของเก่าและตึกอิฐสีซีดจางของตัวเมืองซีแอตเทิลเก่าที่อีกฟากของถนน ฝั่งตรงข้ามกับริมน้ำพิวจิต ชาวน์ มุ่งไปยังท่าเรือขนส่งสินค้าตรงหน้า ประตูรั้วสูงที่ถูกล้ามไว้ด้วยโซ่และมีลวดหนามพันอยู่ด้านบนข้างติดกับฟุตบาทหินและไม้ซุงเก่าคร่ำคร่าของท่าเรือประมงที่ไวโอเลตเดินผ่านมา พื้นคอนกรีตตะปุ่มตะป่ำเต็มไปด้วยรอยร้าวขนาดใหญ่

ป้ายบนรั้วเขียนว่า 'ผู้บุกรุกจะถูกดำเนินคดี'

ตู้ขนส่งสินค้าขนาดใหญ่วางเรียงซ้อนกันอยู่หลังรั้ว ก่อให้เกิดเป็นป้อมปราการที่ไม่มีใครบุกรุกเข้าไปได้ และบดบังพลาเน็ตไม้สำหรับใช้ในงานอุตสาหกรรมกับกองทัพรถยกไว้จากสายตาของคนภายนอก รถเครนเหล็กกล้าใหญ่ยักษ์สีแดงตั้งตระหง่านอยู่เหนือตู้ขนส่งสินค้าเหล่านั้น ขณะที่เรือขนส่งสินค้า

หลายล้าลอยอยู่บนผืนน้ำที่ไกลออกไป

นกนางนวลฝูงหนึ่งที่บางตัวก็เป็นสีขาวเจิดจ้า ขณะที่บางตัวเป็นสีเทา คล้ายน้ำล้างผ้าสีขาวผลัดกันร่อนลงบนพื้นเพื่อค้นหาเศษอาหารที่อาจจะยังหลงเหลืออยู่

มันเป็นวันเสาร์ ทำเรือแทบจะร้างผู้คน มีเพียงรถไม่กี่คันจอดอยู่ ณ ลานด้านนอก แต่ประตูกลางบานใหญ่ยังเปิดอยู่

ไวโอเล็ตก้าวไปข้างในโดยไม่มีใครเห็น เธอตกอยู่ในวงค์จันไม่สนใจว่าจะมีใครมองอยู่ไหม เสียงพิณฮาร์ปอันอ่อนโยนดังขึ้นเรื่อยๆ จนแรงสั่นสะเทือนแทบจะทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวดและต้องกัดฟันกรอด กังวานนี้...ความตายนี้ร่ำร้องหาไวโอเล็ต และเธอก็เข้าไปใกล้เหลือเกิน

เด็กสาวเดินเข้าไปยังตู้ขนส่งสินค้าที่ซ้อนสูงอยู่ มันถูกทาด้วยสีแดง น้ำเงิน และเทาหม่น

กลิ่นเค็มปร่าของน้ำทะเลลอยอยู่ในอากาศ รุนแรงจนเธอสงสัยว่าทำไมถึงเพิ่งจะได้กลิ่น ตอนนี้นั้นทวีความสำคัญขึ้น ทั้งกลิ่นทะเล เสียงพิณฮาร์ป และศพ

ไวโอเล็ตชะงักกึก จู่ๆ เธอก็รู้ว่าตัวเองไม่ได้อยู่ตามลำพังอีกต่อไป

คนที่หลังคอคของเธอตั้งขึ้น ใครบางคนยืนอยู่ข้างหลัง ใครบางคนเฝ้ามองเธออยู่

เด็กสาวกลั่นหายใจ กลัวที่จะหันไปมอง แต่ก็กลัวการไม่หันไปยิ่งกว่า เธอเคยรู้สึกแบบนี้มาก่อน ความรู้สึกเหมือนถูกสะกดรอยตาม กล้ามเนื้อทุกมัดในร่างของไวโอเล็ตตึงเขม็ง

แต่เธอก็ไม่มีทางเลือกอื่น เธอต้องรู้ให้ได้ว่าใครอยู่ตรงนั้น
หนึ่ง...สอง...

แต่ก่อนที่จะทันนับถึงสาม เธอก็รู้สึกว่าถูกมือข้างหนึ่งคว้าแขนไว้แน่น

ไวโอเล็ตสะดุ้งเฮือก หัวใจของเธอเต้นแรงอยู่ในอก

เซลซิกรีดลั่น ใบหน้าของเธอเปี่ยมไปด้วยความกังวลเมื่อไวโอเล็ตหันไป

ปราศณาสีเลือด

จ้องเพื่อนตาค้าง มือของเชลซียกขึ้นปิดปากตัวเอง

"เชลซี ทำบ้าอะไรนะ ฉันบอกให้เธอรอไง" ไวโอเลตคำรามแล้วลาก
เชลซีไปใกล้ตู้ขนส่งสินค้า ไปยังจุดที่จะไม่มีใครเห็นพวกเธอ

เชลซีจับมือไวโอเลตไว้ "เธอได้ยินเสียงอะไรนะไว"

ไวโอเลตยกนิ้วชี้ข้างหนึ่งขึ้นแตะริมฝีปากเตือนให้เชลซีเงียบ ขณะก้าวไป
ข้างหน้าและตั้งสติฟังเสียงพิณฮาร์ปอีกครั้ง เธอได้ยินเสียงเชลซีหายใจแรง
ไล่หลังมาพาลงสงสัยว่าเพื่อนของเธอกำลังกลัวหรือเปล่า เด็กสาวรู้สึกว้าเพื่อน
กำลังกลัว แต่ก็ไม่ได้หยุดเพื่อถาม

เด็กสาวเริ่มสับสน เธอมาถูกทางแล้ว ตอนนี้เสียงที่ว่าแทบจะดังอยู่ใน
ตัวเธอเหมือนกับแรงสั่นสะเทือนก่อนหน้า สายพิณฮาร์ปสั่นไหวอย่างแผ่วเบา
ในอกของเธอ ลามไปถึงศีรษะ...ปลายมือ...และปลายเท้า

ทว่ากลับไม่มีสิ่งใดอยู่ตรงนี้ มีเพียงตู้ขนส่งสินค้าวางเกื่อนกลาดอยู่
บนลานกว้างที่ลาดด้วยยางมะตอย ทุกคู่ล้วนดูแข็งแรงและปิดแน่น

เธอเงยขึ้นมองตู้สีแดงตรงหน้า ไม่มีสิ่งใดสามารถทะลุผนังเหล็กกล้า
กันสนิมของมันได้

เด็กสาวเดินอ้อมไปกลางไล่ปลายนิ้วไปตามผิวหน้าขรุขระเหล่านั้น ลสำรวจ
รอยต่อซึ่งถูกเชื่อมไว้อย่างแน่นหนาและรู้สึกว่าเสียงนั้นดังอยู่ในกะโหลกตัวเอง
ขนของไวโอเลตลุกชู เธอเจอประตูตู้แล้วแต่เปิดไม่ได้ มันถูกผนึกไว้แน่น
ทั้งยังมีแม่กุญแจตัวใหญ่สนิมเขรอะแฉวนล็อกโซโลหะไว้อย่างแน่นหนา

มันอยู่ในนั้น ไวโอเลตคิดในใจ สิ่งใดก็ตามที่เรียกร้องเธออยู่ในตู้ขนส่ง
สินค้ายักษ์ใหญ่ นั่น

"เรามาทำอะไรกันที่นี่นะ" เชลซีถามย้ำ ไวโอเลตเริ่มได้ยินความตึ๊งก๊ว
ในน้ำเสียงของเพื่อน

เด็กสาวเงยหน้าขึ้น สีม่วงที่ถูกขังไว้ในสุสานเหล็กกล้าไปครู่หนึ่ง

ไวโอเลตจะบอกอะไรเชลซีได้ เธอจะไม่เล่าเรื่องสิ่งที่ตัวเองทำได้ให้เชลซีฟัง
แน่ๆ นอกจากครอบครัวของเธอแล้วก็มีแต่เจย์ที่รู้ว่าเธอมีความสามารถประหลาด

ในการค้นหาผู้ตายหรือผู้ถูกฆ่า และเธอก็ตั้งใจให้เป็นอย่างนั้นต่อไป อีกอย่าง ต่อให้ไวโอเล็ตทำให้เพื่อนเชื่อว่าเธอมีความสามารถนี้ได้ เชลซีกิไม่มีทางเข้าใจ ก็จะเข้าใจได้ยังไงกัน เชลซีกิมีแต่จะคิดว่าเธอเป็นตัวประหลาดเท่านั้นเอง

เด็กสาวมองดูชิ้นส่งสินค้าเป็นครั้งสุดท้าย รู้สึกพายแพ่ต่อผนังเหล็กกล้า ที่ไม่อาจข้ามผ่านไปได้ เธอกวาดตาไปรอบตัวและพยายามลืมเสียงลั่นสะท้อนในหัว พยายามไม่ฟังเสียงที่มีแต่เธอที่ได้ยิน เสียงที่ดังมาจากกล่องเหล็กกล้านั้น "ฉันคิดว่าได้ยินอะไรบางอย่างนะ" ไวโอเล็ตตอบเหมือนเดิม "เดี๋ยวเราก็คงเจอหรือ" เชลซีกิว่า

ไวโอเล็ตยอมแพ้ในที่สุด เธอมีทางเลือกอื่นด้วยหรือ มันไม่เหมือนกับการเจาะรูในดินนุ่มๆ กลางป่ารอบบ้านเธอ รังนี้ถูกขังไว้ ไม่อาจเอื้อมถึงได้ และเธอก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันคือรังของอะไร

มันคงเป็นสัตว์อะไรสักอย่าง อาจจะเป็นนกนางนวลหรือหนูที่บังเอิญถูกขังไว้ในชิ้นส่งสินค้าจนอดตาย

ความตายที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจเช่นนี้จะรุนแรงพอก่อให้เกิดกังวานไหมนะ ต้องพอสิ ไวโอเล็ตคิดขณะเดินตามเชลซีกิออกไปจากท่าเรือ

กลิ่นเกลือยังคงจวนค้ำอยู่กลางอากาศ มันลอยมาพร้อมเสียงคลื่นและเสียงกังวานอันหลอกหลอนของพิณฮาร์ปซึ่งตามติดทั้งสองไป

การนั่งเรือเฟอร์รี่สนุกกว่าที่ไวโอเล็ตคาดไว้มาก ยิ่งเมื่อคิดว่าเธอเพิ่งเจออะไรในท่าเรือขนส่งสินค้าด้วยแล้ว

ทั้งสองอยู่บนเกาะแค่นี้ชั่วโมง เดินจากท่าไปยังร้านไอศกรีมที่ทำไอศกรีมแบบโบราณและเสิร์ฟในโคนวาฟเฟิลอุ่นๆ ที่อบกับมือ ทั้งสองสั่งไอศกรีมสองสก็ู๊ปยักษ์ แต่ก็กินหมดจนคำสุดท้าย

เชลซีกิพูดถึงไม้ค้ำเด็กใหม่คนนั้นอีกแล้ว ขณะที่ไวโอเล็ตเป็นฝ่ายฟังแทบจะตลอด เชลซีกิไม่ค่อยจะหมกมุ่นกับหนุ่มคนไหนและไวโอเล็ตก็รู้สึกว่ตลกดีที่

ปรารถนาสี่เลือด

ได้ยื่นเพื่อนพูดถึงเขาไม่หยุดปาก แต่ก็ใช้ว่าจะมีอะไรให้พูดมากนัก พวกเธอยังแทบไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับตัวเขา เว้นแต่น้องสาวเขาชื่อเมแกนและนามสกุลของเขาคือรูสโซ ตลอดเวลาสามวันสั้นๆ ที่สองพี่น้องมาเริ่มเรียน ณ โรงเรียนแห่งนี้ ไม่กี่กับน้องสาวดูจะเก็บตัวอยู่กับแค่สองคน

ไวโอเล็ตแทบไม่เคยเห็นใครคุยกับใครอื่นนอกจากเจย์เลย เซลซีจึงได้แต่พูดถึงข้อมูลสองสามข้อที่เธอรู้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า และจินตนาการเรื่องอื่นๆ ด้วยตัวเอง

เด็กสาวต้องชมความรู้สึกอึดอัดจากกังวานในท่าเรือขนส่งสินค้าตลอดทางหนึ่งเรือกลับ แม้เธอจะไม่รู้สึกว่าคุณมือที่มองไม่เห็นดังอีกต่อไป แถมยังไม่ได้ยินเสียงพิณฮาร์ปเมื่ออยู่กลางทะเลกว้าง ก็ไม่ได้หมายความว่ามันไม่กวนใจเธอแล้ว

เธอเริ่มเกิดความรู้สึกเดิมๆ ความอึดอัดที่เธอชกจะชินซึ่งเกิดจากร่างที่อยากได้รับการทำพิธีอย่างถูกต้องเสียที

ผู้ชายชนม์ไม่อยากถูกสืม และความปรารถนาที่จะถูกค้นพบก็อาจแรงกล้าจนเข้าครอบงำไวโอเล็ต ทำให้เธอไม่อาจคิดถึงสิ่งอื่นได้จนกว่าจะหาร่างเหล่านั้นเจอและฝังมันอย่างเรียบร้อยหากเป็นไปได้ เพื่อให้ทั้งเหยื่อและเธอรู้สึกถูกลง

แม่ของเธอเรียกความรู้สึกนั้นว่าการทำใจได้

ทำใจได้เป็นคำที่ใช้อธิบายความโล่งอกที่เธอรู้สึกเมื่อได้ฝังกลบร่างเหล่านั้นได้ดี ความเจ็บก็พอใช้ได้ แต่ไวโอเล็ตคิดว่าคำที่เหมาะสมกว่าคือความสงบใจ

ไวโอเล็ตตั้งใจไม่รับรู้แรงจุดที่คอยสะกิดไม่หยุดเต็มที่เมื่อเรือแล่นเข้าเทียบท่าซีแอตเทิลและพาเธอเข้าใกล้ร่างนั้นเหลือเกินอีกครั้ง กระทั่งการขับรถกลับบ้านก็ยังเลวร้ายไม่แพ้กัน ความกระสับกระส่ายยังไม่ยอมวางมือจากเธอไม่ต่างกับเมื่อตอนที่อยู่บนเรือเฟอร์รี่

เซลซีส่งไวโอเล็ตหน้าบ้านและบิบบัตรส่งท้ายเมื่อไวโอเล็ตก้าวลงจากรถ

ไวโอเล็ตหัวเราะ อาจจะดังเกินไปสักหน่อยเพื่อปลดปล่อยความตึงเครียดที่ยังบีบคั้นเธอมากขึ้นทุกวินาที

กว่าเจย์จะโทรมา ไวโอเล็ตก็อารมณ์เสียได้ที่ เธอคิดอยู่ว่าจะเล่าเรื่องที่

เกิดขึ้นในซีแอตเทิลให้เขาฟัง แต่ใจจริงแล้วเธอแค่อยากจะขดตัวเป็นก้อนกลม และทำเป็นไม่รู้ว่าเรื่องเหล่านั้นเคยเกิดขึ้นมากกว่า ถ้าเธอเสกให้มันหายไป ได้ก็คงทำไปแล้ว

เจย์ดูจะรู้เสมอว่าเมื่อไรที่ไวโอมิตต้องการอยู่ตามลำพัง แม้เขาจะพยายาม กล่อมให้เธอเปลี่ยนใจ เขาก็รู้ว่าไม่ควรจะตื้อให้มากเกินไป

ท้ายที่สุดแล้วเธอก็จะบอกเขา แต่ไม่ใช่ตอนนี้

ตอนนี้เธอแค่อยากพักผ่อนและลืมมัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)